

În peșteră

De pe tavane-ntunecate,
Tăcute lacrimi cad mereu,
Și parcă tot sporesc din greu,
Din mari izvoare depărtate.
Șuvițe tainice de apă
Spre peșteri drum de ani străbat –
Întruna se preling și sapă
Tavanul șubred și-nnoptat.
Dar după ani de picurare
S-au închegat coloane pline:
Eterna bolții lacrimare,
În loc s-o surpe, – o susține.
Tot astfel, lacrimi nesecate
În suflete ne-au picurat,
Și de furtuni nenumărate
Viața noastră-a tremurat...
Dar azi, când stau vârtejuri grele
Să ne răpună-orice avânt,
Noi trecem fără păs prin ele
Și-aproape izbucnim în cânt.
Un suflet tânăr ne străbate
Și ne îndeamnă către cer –
Din suferinți abia-ndurate
Ne-am făurit armuri de fier.

PANAIT CERNA